

Arrest

nr. 130 052 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 januari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat de moeder van verzoekster de Belgische nationaliteit bezit en leggen ter staving een Belgische identiteitskaart voor van mevrouw [I. K.]. Ze beroepen zich op art. 8 van het EVRM. Dit vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 06.05.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen werd verworpen. Mijnheer [B.] en [...]mevrouw [I.] verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 24.05.2011, en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – ongeveer 6,5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkenen – namelijk dat betrokkenen sinds oktober 2010 in België verblijven; dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie; dat zij hier duurzame sociale bindingen zouden hebben; dat zij zich kosten noch moeite zouden gespaard hebben om Nederlands te leren; dat zij over een actieve en passieve kennis van het Nederlands zouden beschikken; dat zij hier een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben; dat zij werkwilbig zouden zijn; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben en dat zij blijf zouden gegeven hebben van hun motivatie om hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Over de rechtspleging

Gezien er slechts rolrecht werd betaald ten bedrage van 175 euro in plaats van de opgelegde 350 euro, gelet op het feit dat er sprake is van twee verzoekende partijen in het verzoekschrift, werd het beroep enkel op de rol geplaatst voor wat betreft de eerste verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 8 EVRM, evenals de schending “van de zorgvuldigheidsplicht *iuncto de motiveringsplicht* zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hun regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als onontvankelijk wordt afgewezen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekers hun aanvraag dienen in te dienen bij de bevoegde Belgische dienst in Kosovo.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit hebben en van Romani origine is.

Dat Amnesty International benadrukt en herhaalt dat Amnesty ernstig bezorgd is over de gedwongen uitwijzingen van Roma en andere minderheidsgroepen naar Kosovo waar ze terecht komen in een klimaat van discriminatie en geweld. Slechts een

handvol mensen zijn in staat om werk te vinden en worden met tal van problemen geconfronteerd zoals toegang tot gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting.

‘EU-landen die mensen terugsturen naar plaatsen waar ze vervolgd kunnen worden of waar ze op een andere manier in gevaar zijn, overtreden het internationaal recht. De EU moet Roma en andere minderheden internationale bescherming bieden totdat het voor hen veilig is om naar Kosovo terug te keren’, zegt Sian Jones, Kosovo expert bij Amnesty International. (eigen onderlijning)

In een ander rapport Not welcome anywhere; Stop the forced return of Roma to Kosovo beschrijft Amnesty de manier waarop Roma en andere minderheden uitgewezen worden naar Kosovo en in welke omstandigheden ze daar terechtkomen.

Naar schatting zou ongeveer de helft van de uitgewezen Roma Kosovo opnieuw verlaten.

Op 12 mei 2011 hebben de overheden van België, Nederland en Luxemburg een akkoord ondertekend met Kosovo over de terugname van Roma en andere minderheidsgroepen. Amnesty International is bezorgd over de gedwongen terugkeer van Roma en andere minderheden naar Kosovo, die in het kader van dat akkoord mogelijk wordt.

Door de ondertekening van het terugname-akkoord sluiten de Benelux-landen de ogen voor het risico op vervolging van deze minderheden. Doordat de Kosovaarse overheid er niet in slaagt om de langdurige en systematische discriminatie van Roma in Kosovo aan te pakken, lopen zij bij hun terugkeer het risico op vervolging, wat in strijd is met het beginsel van non-refoulement.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel manifest de mening is toegedaan dat de Dienst rekening houdt met elke informatie die zij voorhanden heeft om te besluiten om cliënten zich, voor wat betreft hun aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dienen te wenden tot de Belgische diensten in Kosovo.

Dat dit evenwel niet correct is, daar dit standpunt van Amnesty International herhaaldelijk geuit is, alsook zeer actueel is.

Daarnaast wensen verzoekers te benadrukken dat verzoekster gezinshereniging heeft aangevraagd jegens haar moeder, [I. K.], die de Belgische nationaliteit bezit.

Dat verzoekster hier aldus wettelijk verblijft, in afwachting van een uitspraak in de procedure gezinshereniging.

Dat het verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster (samen met haar partner) zich dient te richten tot de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, dan ook niet kan getolereerd worden, hetgeen in tegenstrijd is met artikel 8 van het EVRM. Daarenboven dient benadrukt te worden dat zij haar huidige verblijfsvergunning zou verliezen, indien zij zich zou wenden tot haar land van herkomst.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Voor zover verzoeker aanhaalt dat er geen zorgvuldig onderzoek is gevoerd naar zijn situatie en deze van zijn familie en dient te worden begrepen dat hij op dat punt ook een motivering verwachtte in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat verwerende partij zich te dezen van haar opgelegde taak heeft gekweten, zijnde het onderzoeken en het beantwoorden van de argumenten die werden aangehaald in de aanvraag bedoeld in punt 1.1. Verzoeker brengt niets in concreto in tegen de door de verwerende partij gedane beoordeling van de aangehaalde argumenten. In het verzoekschrift worden nieuwe omstandigheden naar voren gebracht die het moeilijk maken om in Kosovo een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, doch deze kunnen niet gelezen worden in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die verzoeker voor het eerst ontplooit in zijn verzoekschrift. Evenmin kan van verwerende partij verwacht worden dat zij ambtshalve buitengewone omstandigheden gaat opwerpen in verband met de situatie in Kosovo en deze gaat onderzoeken.

3.4. Voor wat betreft de gezinsherenigingsprocedure die lopende is en die de echtgenote van verzoeker heeft ingediend op grond van haar bloedverwantschap met haar Belgische moeder, en de ponering in het verzoekschrift dat “*verzoekster hier aldus wettelijk verblijft*”, dient de Raad op te merken dat daargelaten de vaststelling dat verzoekers echtgenote te dezen gelet op het gestelde in punt 2, niet meer kan worden beschouwd als verzoekende partij en het voormelde argument enkel in haren hoofde werd aangehaald, ziet de Raad niet in op welke wijze hiermee de bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel betreft, in het gedrang komt, minstens toont verzoeker dit niet aan. Aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt, is de schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde. Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat de bestreden beslissing in tegenstrijd is met artikel 8 EVRM wanneer ze stelt dat het argument dat de echtgenote van verzoeker een Belgische moeder heeft, geen buitengewone omstandigheid vormt, aangezien verwerende partij niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de gezinsherenigingsprocedure die blijkens het administratief dossier na de bestreden beslissing werd opgestart.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA